

Gyimesi László

SZÉL FUT FÖLÖTTÜK

Volt a víz, és voltak a hegyek.
Halszállás homok a napsütésben,
Cserépkorsóból savanyú borok,
Holtidő, gyöngéd augusztusi szél.
Volt a víz és voltak a hegyek,
Közöttük néha ott voltunk mi is,
Kócosan, rőt napfény-csatakban
Szeretőink silbakoltak mögöttünk.

Tudhattuk volna: nem marad örök
Ez a nyár sem, a szőlőhegy fölött
Örvénylettek már a seregély-hadak,
A lányok arcán vibráló szarkalábak
Zivataros egű szeptembert ígértek,
Üllő és kalapács közt alakult a vég,
Vasbordák kerekedtek szívünk köré,
Kertünkbe nyütt bálványok települtek.

Vártuk-e az őszt, már nem is tudom.
A selymes vízben szétfolyt az idő,
Ha szele borzongatott, kineveltük,
Felpántlikáztuk a lopakodó estét,
Új nevet adtunk minden éjszakának,
Vérbő, kerek, vágytól duzzadó nevet,
Emlékezzék rá a fölénk gördülő Hold,
S a nádas éjek legyen, mit zengjenek.

Volt a víz, és voltak a hegyek,
Közöttük néha ott voltunk mi is.
A zsoldos hadat hagytuk, hadd mulasson,
Csodálja csak a hamis tükröket.
Nem jussoltunk pénzt, paripát, fegyvert,
Mégis miénk lett a világnyi rengeteg,
Velünk lett teljes, nem vált a birtokunkká,
Így őrzők lehettünk, igaz, józan gazdák.

Régen volt? Tegnap? Mindegy már ez is.
Váltott virágok villognak mögöttünk,
Új madarak hordják fészükbe a fényt,

Botlik a ritmus, elhal a csorba dallam.
Elmondtak már minden verset egyszer,
Tajték taraján fuldoklik a szó –
Itt van a víz, és vannak még hegyek,
Szél fut fölöttük, velünk és nélkülünk.

Oláh András

ÁPRILIS BOLONDJAI

lélektelenül és igazságtalanul süt ránk a nap
a spekuláns elme felragyogtatja az
ijedten szánk elé kapott kezét
rozsdaszín festékeit ránk borítja az idő
előássa a szabadság szörnyűségeit
a betegeskedő titkokat
hogyan volt ügynök ki ellenálló ki hős
s ki lopta ki zsebünkből az álmot
és másolt ide egy rongy hazát
ahol már ősszel eltiporják a tavaszt
a sötétség beleette magát a falakba:
a kő veled a kő ellened
a szavak kivert fogak közt fénylenek
bűnösök a szelídek
kiket a vad rendőrlovak csendre intenek
fájdalom ragyogja be a cipőkre tapadt sarat
s a finálé kopott díszletei közt
közönyös reflektorok és rendőrkordonok
mögül cinkosan összekacsintva elaljasult
hazáról hazudnak menetrend szerint
s mert korán megtanítottak
minket az igazságtalanságra tudd meg
bíráik magunk leszünk majd Uram